

Hồi thứ mười lăm

Sói Lang Hồn Siêu Phách Tấn

Trong cơn nguy cấp, Đỗ Thủ Hạo vùng binh khí là một thanh cương đao sắc bén vô cùng vẽ nên những luồng kinh lực tăng tầng lớp lớp tấn công vào địch thủ, chiêu thế cực kỳ thần tốc.

Khi hạt đao kinh lao nhanh vào nhau, hàn quang của cương đao sắp chạm vào vạt áo của Sở Vân thì chàng bỗng cười khẩy, thân hình như một bóng nẩy nhẹ nhàng uốn lượn lách xuyên qua lưới hàn quang, đồng thời phát ra một luồng kinh khí công vào Đỗ Thủ Hạo.

Mười mấy tên kị sĩ cũng vùng binh khí tấn công vào sau lưng của Sở Vân ngay lúc ấy Đỗ Thủ Hạo hự lên một tiếng, thân hình bị đánh văng ra xa một trượng té ngã xuống đất thanh đao trên tay vẫn múa vù vù.

Sở Vân không thềm truy kích mà hét to một tiếng, quay ngoặt trở lại hai tay như hai thanh thiết giản quét ngược trở lại, lập tức có sáu bảy thanh đao kiếm vượt khỏi tay chủ nhân bay vút lên không trung đồng thời với những tiếng kêu hét kinh hoàng la thân hình của bốn năm kị mã té nhào xuống đất, có ba bốn lên chết ngay lập tức.

Bỗng một tiếng hét vang lên như sấm, một thân người lao bổ xuống thân hình Sở Vân với một luồng kinh lực mạnh như trời giáng.

Thân hình Sở Vân vừa đáp xuống như một chiếc lá tức thì mũi chân khê điểm, cả thân người chàng lại như mũi mũi tên bắn ngay trở lại cùng với một luồng kinh lực đẩy thẳng vào địch thủ, hóa giải hoàn toàn kinh khí của đối phương đánh trộm mình.

Kẻ đánh trộm Sở Vân chính là Ô Thiên Đoạn Bia Tiêu Kính, hấn không còn trộn thấy thân hình Sở Vân đâu nữa thì thất kinh, vội tung ra chín cước kèm theo mười chưởng để che đỡ toàn thân.

Lúc này năm sáu kị mã còn lại chẳng biết tiếc thân nữa, nhất loạt hét lớn, cùng xông vào trợ chiến với phó thủ lĩnh Tiêu Kính.

Sở Vân lại cất tiếng cười, thân hình như một bóng ma bay lượn xuyên qua chưởng phong cước khí, hướng về những kẻ cầm binh khí vùng chưởng quét tới như những thanh cương đao. Lập tức những tia máu từ ngực của năm hán tử nọ bắn vọt ra, và rồi những tám thân của bọn họ cũng đổ ập xuống. Thế là mười hai kị mã của Bôn Long Hội đã thành mười hai tử thi nằm ngổn ngang trên mặt đất, máu me tung toé

khắp nơi.

Ô Thiên Đoạn Bia không còn tin vào mắt mình nữa. Chỉ trong giây lát mười bốn cao thủ cùng hợp lực tấn công một đối thủ nhưng kết quả lại hoàn toàn đảo ngược, đối phương vẫn cứ ung dung, còn phe của lão chỉ còn lại hai người sống sót.

Phi Hát Đồ Thủ Hạo lại càng khùng khiếp run rẩy nhìn chàng trai áo đen mà sững sốt không biết chàng đã dùng thân pháp gì mà xuyên qua lớp lớp đao khí của lão.

Bóng áo đen trong đêm mờ càng làm cho Sở Vân giống như một bóng ma, chàng cất giọng lạnh lùng nói:

- Bằng hữu Bôn Long Hội, trên giang hồ đã xuất hiện một nhân vật dã man, yêu cầu các người phải nhớ điều này, nếu các người tuyệt diệt người khác thì sẽ có người tuyệt diệt các người ngay lập tức! Rõ chưa?

Ô Thiên Đoạn Bia giận tím mặt, thét lên:

- Có phải người đứng về phía Bạch Sư Môn không? Báo danh tính đi!

Sở Vân cười khẩy nói:

- Lẽ nào tại hạ lại sợ những kẻ vô dụng như các người trả thù? Hãy về báo với thủ lĩnh của các người là Cửu Luân Quân Tử cùng với lũ chuột Khôi Kỳ Đội là đến lúc cần phải đến thì ta sẽ đến cho các người báo thù, nhưng chỉ sợ Các người không đủ bản lĩnh để làm điều đó.

Chưa bao giờ Ô Thiên Đoạn Bia bị sỉ nhục như thế, nhưng lão đành nguyền rủa cam chịu vì lão biết với công lực hai người bọn lão không đủ để động vào chéo áo của đối phương.

Phi Hát Đồ Thủ Hạo cầm chắc thanh đao, im lặng chờ lệnh của phó thủ lĩnh Tiêu Kính, trong lòng tự biết nếu khiêu chiến thì chắc chắn chết trong tay.

Sở Vân nhìn thái độ của họ như thế, mỉm cười lạnh lùng nói:

- Ân oán của Bạch Sư Môn. Sẽ do Bạch Sư Môn và quý vị giải quyết, nhưng nếu ta hứng thú thì đến lúc ấy biết đâu ta cũng nhúng tay vào cho vui. Còn bây giờ thì sao hai vị không thu dọn chiến trường, dọn xác đồng bọn đi hay là các vị còn muốn gì nữa...?

Tiêu Kính vô cùng giận dữ, lẩm bẩm:

- Dẫn theo Tả sứ giả và mười hai đệ tử đuổi theo Bạch Sư Môn lọt lưới tới giữa đường thì gặp phải sát thủ này, giết cả mười hai đệ tử. Chỉ còn lại hai người, nếu có đánh nhau thì cũng lại thương vong lớn nữa mà thôi, nhưng rút lui thế này thì còn mặt mũi nào nữa.

Đôi mắt hấn đảo quanh nham hiểm. Bổng Sở Vân vung tay quét ra mười một chuồng tấn công vào Tiêu Kính, đồng thời cùng lúc đôi tay ngoặt lại, đôi chân vung mười sáu cú đá vào Đỗ Thủ Hạo nhanh như chớp, mạnh như vũ bão, quật ngã cả hai lão vắng ra xa hàng bảy thước, tình trạng thật là thảm hại. Sở Vân quát:

- Các người sợ quay về sẽ không biết ăn nói làm sao có phải chăng? Nếu vậy để ta thanh toán cả hai vị luôn nhé?

Nói xong liền nhảy bổ tới, chuồng chỉ tung ra như giông bão, mạnh mẽ, ác liệt vô cùng. Tiêu Kính cố hết sức tung ra hơn mười chuồng miệng kêu thét lên:

- Được lắm ! Ta mời người đấy !

Đỗ Thủ Hạo cũng vung tay chém sả vào Sở Vân, đao quang lóe sáng, quát lớn:

- Giấu đầu hử đuôi, có giỏi thì người giết luôn ta đi!

Sở Vân cười vang như sấm, thân hình như một cánh đại bàng hay vút lên cao hơn bảy trượng, rồi từ trên không trung đảo mình bay thẳng xuống.

Tiêu Kính xuống tấn, huy động toàn lực phát ra bảy chuồng cực mạnh, chuồng phong bài sơn đảo hải.

Sở Vân như một đám mây đen chụp xuống Tiêu Kính một tiếng âm vang dội, cát bụi đất đá bay mù mịt.

Trong màn cát bụi ấy một thân người bay vọt lên nhằm Đỗ Thủ Hạo đang vọt tới lao bổ xuống.

Đỗ Thủ Hạo trùng trùng đôi mắt, cương đao trong tay vung lên sáng ngời thét lên một tiếng vang lừng, huy động toàn lực xuất ra một đạo kinh lực mãnh liệt không gì phá vỡ nổi, như một quả cầu bạc lấp lánh bao quanh và công về phía đối thủ.

Bóng người lao vào Đỗ Thủ Hạo từ từ dừng lại, rồi bỗng nhiên xoay theo quả cầu bạc ấy, đốc độ quay còn nhanh hơn quả cầu ấy nữa, rồi một cánh tay cầm đao của Đỗ Thủ Hạo rơi bịch xuống đất. Hấn thét lên thảm thiết:

- Đỗ mỗ hỏng rồi, hai mươi năm hảo hán oai hùng đến đây là hết rồi !

Vừa thét, tay trái ông ta lại vung ra ba quả lam quang to như quả bưởi bay thẳng vào đầu Sở Vân. Ba tiếng nổ vang lên, ba đám lam quang vỡ nát ra thành muôn đốm lửa li ti dày đặc trong phạm vi hơn hai trượng vuông. Rồi thân hình của Đỗ Thủ Hạo ngã ngửa ra sau, hai

chân tung lên một cú đá song phi như trời giáng vào ngực Sở Vân. Ánh mắt của Sở Vân bỗng biến đổi, rực sáng lóe lên, hai cánh tay vận đủ công lực từ từ đưa lên hướng về lưới lửa lân tinh nọ phát tới vừa đúng lúc hất thẳng vào thân hình của Đỗ Thủ Hạo đang từ tư thế ngã ngửa người đứng thẳng trở lại.

Đỗ Thủ Hạo nhìn thấy những đốm lửa lân tinh do lão bắn ra đã hất cả vào thân thể mình thì thét lên khung khiếp ngã bổ nhào ra mặt đất lăn lộn, kêu gào... bùn đất quện vời máu đào nhuộm thắm cả vào thân hình lão trông thật khủng khiếp.

Sở Vân không thèm nhìn, quay người nhìn về phía Tiêu Kính lúc này đối chưởng với chàng, thì thấy trên mặt đất còn đọng một vũng máu, và trong bóng đêm có một bóng dáng giống như hình người đang chạy thục mạng, Sở Vân cất tiếng cười rùng rợn, hai tay đan vào nhau, nói to:

- Hãy đi mau lên mau lên chút nữa hãy trốn thoát trước khi ta kịp nghĩ lại.

Nói rồi Sở Vân quay lại nhìn Phi Hát Đỗ Thủ Hạo đang nằm bất động trên mặt đất, hai mắt trừng trừng nhìn chàng nhưng ánh mắt đã không còn sự sống, khuôn mặt nát nhừ.

Sở Vân ngăn người ra, lẩm bẩm:

- Vì sao lúc này ta lại ngoan cố ương ngạnh đến thế? Vì sao thủ đoạn của ta lại độc ác đến thế? Vì sao nhìn thấy kẻ khác sắp chết mà chẳng chút động lòng? Lẽ nào ta lại phục thù đó sao?

Chàng vừa nghĩ rồi lại vừa nhìn song chưởng của mình rồi lại nhìn cái thân hình đang nằm dưới đất lẩm bẩm:

- Công phu “Hồn Du Nhất Tơ” không những có thể luyện thành một luồng chân khí thu phát tùy ý, càng có thể làm cho thuật khinh thân tiến đến một trình độ thần kỳ. Đêm nay chưa dùng hết toàn lực mà không ngờ uy lực lại hùng hậu như thế. Võ công ngày nay của ta đã đạt đến trình độ tuyệt đỉnh, mà còn có thể đem Thái Dương Chưởng chỉ có ba chiêu phân ra sử dụng...Thậm chí những chiêu thức tầm thường ngày trước đến hôm nay sử dụng lại trở nên uy lực bội phần, vì sao thế?

Chính nhờ có vị chủ đảo thần bí đã cho chàng tất cả. Vậy con người ấy là ai? Có phải là con người hơn năm mươi năm về trước được vô lâm tôn xưng là Vô Úy Kim Điện Võ Huyết Nan? Sở Vân suy nghĩ miên man bỗng có một tiếng nói vang lên làm chàng sực tỉnh trở lại:

- Sở đại hiệp! Người không sao chứ?

Sở Vân đã nhìn thấy người vừa mới hỏi chính là Nhất Tiêu Quyện

Long Thang Tiểu Dung, lúc ấy đang đứng cách đó chừng sáu trượng, đôi mắt tròn tròn kinh ngạc. Sở Vân nói:

- Cũng còn may lắm! Thang huynh cho rằng tại hạ đã bị bọn họ tiêu diệt rồi phải không?

Thang Tiểu Dung vội chạy lại nói:

- Sở đại hiệp! Quả chẳng hiểu lầm, vừa qua ở trong rừng Thang mỗ đã nghe hàng loạt tiếng kêu thảm thiết, chưởng môn sư bá và Thang mỗ lo lắng: Sở đại hiệp dù thân thủ bất phạm, nhưng đối đầu với lũ cùng hung cực ác ấy, nếu rủi ro thì Bạch Sư Môn của chúng tôi từ nay về sau còn biết nói năng chi với đồng đạo võ lâm nữa.

Sở Vân cười thoải mái nói:

- Những người kia trên tay áo có thêu hình đầu sói, chắc bọn họ là người của Bôn Long Hội phải không?

Thang Tiểu Dung nhìn bãi chiến trường, kinh hãi ngẩn người ra một lúc mới bàng hoàng nói:

- Sở...Sở đại hiệp, tác phẩm ấy chỉ do một mình đại hiệp làm nên đấy ư?

- Thang huynh thấy đấy, tại hạ có trợ thủ đâu nào!

- Sở đại hiệp võ công của người quả là kinh khủng, bọn họ là những đệ tử cao cấp nhất của Bôn Long Hội. Cái người nhỏ bé kia là nhân vật thuộc hàng cao cấp nhất, gọi là Phỉ Hát Đồ Thủ Hạo, Vũ Lâm Tử Độc Tiễn của hãn lợi hại vô cùng, bảy vị sư thúc của nỏ môn chết vì độc tiễn đó. Sở đại hiệp, người đã báo thù cho bảy vị sư thúc của bốn môn rồi. Ha ha..., thật không ngờ nổi vì làm nên một tác phẩm ấy, đại hiệp chỉ dùng có một thời gian chưa cháy hết một cây nhang.

Sở Vân trầm nghĩ:

- Thì ra ám khí Đồ Thủ Hạo sử dụng cuối cùng ấy là Vũ Lâm Mẫu Tiễn, kể ra cũng lợi hại thật đấy nhưng không thể làm khó dễ cho tuyệt kỹ Hồn Du Nhất Tơ của ta!...

Trong lúc đó, thì Thang Tiểu Dung xem xét cẩn thận mười ba tử thi nọ lắm bầm nói:

- Bôn Long Hội ơi Bôn Long Hội! Mai sau có còn gì hay nữa để mả biểu diễn không? Sở đại hiệp, bọn chúng tổng cộng có bao nhiêu kẻ đến đây? Có còn ai sống sót không?

- Tổng cộng có mười bốn người, chỉ có một kẻ bị thương đã chạy thoát.

- Đại hiệp Có biết kẻ lọt lưới ấy là ai không?

- Tại hạ từng nghe bọn họ gọi người ấy là Ô Thiên Đoạn Bia Tiêu Kính.
 - Trời ơi, đó chính là phó thủ lĩnh của Bôn LongHội, kẻ đó võ công vô cùng lợi hại.
 - Đúng thế, đáng tiếc là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Người đó đâu nội lực với sở mỗ, đã bị chấn thương nội tạng, chạy mất rồi.
 - Kẻ đó là đầu sỏ thủ ác, mạng hắn còn to đấy!
 - Sở mỗ muốn để cái mạng già của hắn để quay về than khóc kết quả hôm nay, cũng để cho họ biết bầu trời cao rộng lắm, cũng có những người không biết sợ hãi thế lực tàn bạo của chúng!
 - Ý của Sở đại hiệp hay lắm, cứ nghĩ đến lúc lão quỷ đó chính mồm nói cho bọn thổ phỉ ấy biết ai đã quật ngã chúng nó, lúc ấy chúng sẽ có thái độ ra sao, xem bọn chúng sau này còn dám tác loạn nữa không? Hành động của đại hiệp quả là quân tử lỗi lạc.
 - Thang huynh! Đi thôi kẻo Vệ lão tiên bối chờ lâu!
- Thế rồi hai người sánh vai nhau đi về phía khu rừng trước mặt, vừa đi Sở Vân vừa hỏi:
- Thang huynh sử dụng tiên pháp rất lợi hại, có phải học của Vệ lão tiên bối không?
- Thang Tiểu Dung vẻ mặt ngượng ngùng nói:
- Nói ra thì thật xấu hổ, Vạn Toan Tiên trong tay chưởng thôn sư bá như linh xà thần long thiên biến vạn hóa, ngay đến Ngảo Qua Phi Tinh Thường Đại Khí của Khôi Kỳ Đội cũng nể sợ bội phần. Ta theo sư bá khổ luyện hơn ba năm chỉ hiểu được chút ít, không đến hai phần mười, Sở đại hiệp đã thấy đó!
 - Thang huynh đừng nên nói thế. Thang huynh số trời rất cao, được lão Vệ tiên bối truyền cho tiên pháp. Thang huynh cứ thế mà khổ công rèn luyện sẽ thành đạt đến vô thượng.
- Thang Tiểu Dung sờ sờ ngọn roi giắt ngang lưng, cảm động nói:
- Sở đại hiệp ! Theo đại hiệp thì Thang mỗ có thể cầm roi được chứ?
 - Thực tình mà nói tại hạ không quá đề cao Thang huynh đâu, các công phu hiện nay, Thang huynh đủ sức đối phó với các võ sư bệnh thưởng trong võ lâm. Nhưng nếu gặp phải những cao thủ võ lâm thì Thang huynh phải chịu thiệt đấy.
 - Sở đại hiệp, người phân tích quả là chính xác, Thang mỗ cảm tạ vô cùng. Mai này Thang mỗ nhất định khổ luyện để có đủ bản lĩnh phục vụ bốn môn...

Bồng Sở Vân đưa tay ra hiệu ngắt lời Thang Tiểu Dung rồi chỉ về phía trước. Nơi đó có một bóng người đang đi về phía khu rừng. Thang Tiểu Dung chăm chú theo dõi lắm bầm:

- Mẹ kiếp! Lại lũ tà môn hắc đạo nào đây? Đêm nay sao mà lắm chuyện đến thế ?

Sở Vân chăm chú theo dõi bóng người đó thì thấy người ấy té ngổ xuống bìa rừng. Lúc đó Sở Vân và Thang Tiểu Dung còn cách cánh rừng thưa nọ chừng bốn trượng, phát giác ra người nọ. Bọn họ vội nấp vào bên đường. Sở Vân nhìn thấy đó là một lão nhân cao gầy như que củi, đạo bào xộc xệch, râu tóc rối tung, vẻ mặt đau khổ thở hổn hển.

Lúc này lão đạo sĩ nọ từ từ đưa mắt nhìn vào cánh rừng, thần sắc lộ vẻ kinh ngạc, hình như ông ta đã phát hiện ra một điều gì đó...

Bỗng nhiên lão đạo sĩ nọ rút trong người ra một lưới chủy thủ sắc bén vô cùng, đứng bật dậy cao giọng hỏi như quát:

- Cái gì trong rừng thế ? Ra đây cho đạo gia bảo!

Trong lúc Sở Vân không hề nhúc nhích thì Nhất Tiêu Quyện Long Thang Tiểu Dung như không tự chủ nổi, nhảy vọt ra giữa đường trả lời:

- Đồ lỗ mũi trâu kia, người kêu la cái quỷ quái gì đó? Tổ tiên nhà người đang sống trong rừng đó!

Vietkiem.com